

grundfættninger, saa vil Ministeren trække Haanden tilbage, og kaste det Hele overbord, saa er en saadan Optraeden ligeoverfor Forsamlingen vissefelig ikke af den Bestaaffenhed, at den kan opfordre Udvalget til at tage det Forslag tilbage, som er stillet efter nogle Overveielse, og som fastholdes efter gjentagen grundig Prøvelse. Thinget maa saa bømme mellem Ministeren og Udvalget.

Justitsministeren: Jeg kan kun beklage den Opfattelse, som nu er bleven udtalt, og jeg haaber, at den ikke er almindelig, ligesom det heller ikke har været min Hensigt at foranlede en saadan. Muligviis seer jeg Sagen fra et feilagtigt Standpunkt, men jeg troede, at det ved Forhandlinger af denne Art vilde have sin gode Side, at jeg — især efter at jeg i Conferencen med Udvalget er bleven opfordret til at tilveiebringe bestemte Oplysninger om Regjeringens Mening — ikke lagde Dølgmaal paa denne Opfattelse, men sagde, at denne Paragraph ligger Regjeringen paa Sinde, medens den derimod har bragt det Offer at concedere næsten alle de andre Punkter, som Udvalget har ønsket forandrede. Jeg har antyndet, at Regjeringen navnlig med Hensyn til de 3 Capitler, som jeg nævnte før, ganske specielt har betragtet sin Optraeden som et Offer, men jeg troer, at Alle ere enige med mig om, at den Sag er det ikke værd at komme dybere ind paa. Den ærede Taler, som nu satte sig, har med megen Styrke fremhævet som Forudsætning for sin Dabel, at den Paragraph, hvorpaa Regjeringen lagde saa særegen Vægt, indførte Noget, hvorved det hidtil Strafbare udvidebes. Det har jeg ikke benægtet; men jeg har heller ikke hørt noget Beviis for, at det ikke skulde være rigtigt at gjøre det. Jeg har ogsaa anført, at det kunde være saameget mere farligt at udelade en saadan Paragraph, naar den engang er kommen ind, som den analogiske Anvendelse af Lovens Bestemmelser, der altid er noget vilkaarlig, forekommer mig at have faaet en snevrere Begrændsning ved den nye Affattelse af § 1, end den havde efter Udkastet. Det forekommer idetmindste mig, at det, naar man vil tage en Sammenligning fra andre Livsforhold, dog al-

tid er noget snevrere, naar der siges „stilles ved Siden af“, end naar der siges „sættes i Klasse med“. Det har ikke været min Mening, at optræde paa en Maade, der kunde betragtes som krænkende for Thinget, og jeg skulde beklage, om min Optraeden er bleven opfattet paa den Maade. Jeg har troet, at det var en reent og tydelig Erklæring om Regjeringens Standpunkt, der ønskedes. Jeg er bleven opfordret til at udtale mig om Endringsforslaget Nr. 35 til § 77, og jeg skal erklære, at Regjeringen ikke har fundet nogen Betænkelighed ved, at Tugthuusarbejde paa Livstid sættes ved Siden af Livsstraf i det der omtalte Tilfælde, idet Regjeringen selv ønsker, at Livsstraffen maa komme til Anvendelse i saa saa Tilfælde som muligt, og saaledes kun har kunnet føle sig tilfredsstillet ved, at Udvalget er gaaet i selvsamme Retning; men videre har man heller ikke troet at burde gaae af de Grunde, som Udvalget ogsaa selv har fremhævet, og som jeg før tillod mig i al Korthed at antyde, idet man har troet, at den Praxis, der her i Landet var gjældende med Hensyn til Venaadningsretten, ganske sikkert vilde hve tilstrækkelig Garanti imod en altfor hyppig Brug af de strengeste Paragrapher i Lovbogen.

Krieger: Efter denne Udtalelse af den ærede Justitsminister skal jeg, jeg vil ikke sige slutte mig til Fleertallet paa de Punkter, hvor der er Spørgsmaal om at optille Tugthuusarbejde paa Livstid ved Siden af Livsstraf — det vilde være for meget sagt —, men jeg vil ikke opholde Forsamlingens Tid med at anføre de Grunde, der kunde tale imod Fleertallets og for Mindretallets Forslag. Med Hensyn til den egentlige Hovedsag vil jeg endnu blot sige, at det undrer mig meget, at den ærede Minister atter idag har kunnet ville paaberaabe sig, hvad der foresaalt ved første Behandling som en Opfordring til at medbringe et endeligt Svar. Jeg forklarede igaar — jeg troede ikke, at de Ord, der saalt ved første Behandling kunde misforstaaes paa den Maade, og det troer jeg endnu ikke —, hvor Meget der ligger imellem de to Dberligheder, om hvilke der kan være Spørgsmaal, selvstændig-